

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Assertiones Philosophicæ Fusius Deductæ Philosophiæ
Peripateticæ communioris Epitomen exhibentes**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1681

xliv [i.e. iii]. Svbsistentia creata realiter distinguitur à natura.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71607)

extrinseca, quæ est actus intellectus ordinantis bis tria in unum numerum (senarium) & sicut syllaba Ba non est B & A (sed præterea ordo aliquis & situs harum literarum) sic totum non est suæ partes; nos enim non dicimus, totum esse tantum suas partes materiam & formam, sed esse insuper unionem earum physicam.

II. Ad hoc, quod hîc quæri solet, num dari possit compositum substantiale, quod neque constet materiâ neque formâ; respondeo negativè; nisi enim pars una habeat se per modum actus, altera per modum potentiae, vel erit aggregatum per accidens, vel totum integrale, homogeneum, vel heterogeneum.

III. **SUBSISTENTIA**, Suppositum, Persona, Hypostasis etsi sumantur sæpe pro eodem, in rigore tamen persona & hypostasis naturis tantum intellectualibus, & quidem completis; suppositum etiam non intellectualibus, subsistentia insuper etiam materiæ & formæ tribuitur, quandoquæ item suppositum & persona accipiuntur pro abstracto nimirum personalitate suppositalitate ut condistinctâ à natura (sicut semper accipitur sub-

subsistentia) frequentius pro concreto ex natura & subsistentia. Est autem subsistentia creata (de divina enim constat, non nisi ratione distingui à natura) plusquam ratione à natura distincta: quæ enim solâ ratione distinguuntur in creatis, illorum uno existente, necessariò etiam existit alterum, & uno permanente non potest perire alterum; in Christo autem de facto existit natura humana, & non subsistentia humana, ergo hæc ab illa plusquam ratione distinguitur. Nec dic: manente uno, alterum illi identificatum non posse quidem perire per ablationem suæ entitatis, posse tamen perire per additionem alicujus alterius, & hanc separationem factam per additionem novæ entitatis, non obstare identificationi duorum inter se; sic numerum ternarium non distingui à tribus, etsi per additionem quartæ entitatis pereat numeri ternarii ratio, manentibus tribus; sic totalitatem aquæ non distingui à tota aqua, & tamen eâdem hac aqua manente perire totalitatem per affusionem ulterioris aquæ; similiter subsistentiam humanam in Christo separari à natura humana, per additionem unionis hypostaticæ; hoc ipso enim, quod

quod natura humana uniatur Verbo, desinit
 existere per modum totius, & perit ejus to-
 talitas. Nam exempla hæc ad rem non fa-
 ciunt; quia ratio numeri ternarii & totius
 integralis præter partes fortè includit nega-
 tionem ulterioris entitatis, quâ negatione
 per additionem quartæ entitatis sublatâ, ad-
 huc perit numerus ternarius per ablationem
 alicujus sui constitutivi, & sic incidunt ad-
 versarii in sententiam Scotistarum. Præterea
 non licet mihi dicere, ne quidem in sensu i-
 dentico: *humanitas est homo*; sicut dicere
 possum: *Deitas est Deus*, quod signum est,
 personam humanam à natura humana plus
 distingui, quàm divinam à Natura divina.

IV. Non est subsistentia creata aggrega-
 tum aliquod ex natura importata in recto, &
 duplici negatione importata in obliquo,
 quarum una est negatio unionis actualis cum
 aliquo, cum quo constituat aliquod perfe-
 ctius, quàm erat ipsa sola (quod additur
 propter Verbum; hoc enim aliàs careret
 subsistentiâ, quia actu unitur) altera est ne-
 gatio unionis aptitudinalis (per quam u-
 nionem non intelligitur ea, secundùm quam
 res capacitatem habet, ut supernaturaliter
 unia-